

[ΕΙΔΗΣΕΙΣ](#)[ΠΟΛΙΤΙΚΗ](#)[ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ](#)[ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ](#)[ΔΙΕΘΝΗ](#)[ΑΡΘΡΑ](#)[ΜΕΤΟΧΕΣ](#)[ΤΑΧ](#)[FOREX](#)[ΑΓΟΡΕΣ](#)

Αποκλειστική Συνεργασία

Forbes**Capital.gr**

Αποκλειστική Συνεργασία

Bloomberg Opinion[Forum](#) | [Forbes](#) | [Bloomberg](#) | [Auto](#) | [Health](#) | [Tech](#) | [WebTV](#) | [Αφιέρωματα](#) | [Real Estate](#) | [Είσοδος - Εγγραφή](#)

[ΑΡΘΡΑ](#)

Σάββατο, 07-Δεκ-2019 10:27

Ελληνοτουρκικά, με τα λόγια του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη

Του **Μανόλη Καψή**

Προ ημερών, διαβάζοντας το βιβλίο με τις εξομολογήσεις του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη στον Αλέξη Παπαχελά ("Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης με τα δικά του λόγια", εκδόσεις Παπαδόπουλος) έπεσα σε ένα σημείο της αφήγησης του πρώην πρωθυπουργού που νομίζω ότι έχει ενδιαφέρον και για το σήμερα.

Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης αναφέρεται στα ελληνοτουρκικά και στις δυνατότητες μιας συμφωνίας με την Άγκυρα:

"Οι βασικές παράμετροι μιας συμφωνίας είναι απλές, πολύ απλές. Η υφαλοκρηπίδα θα μοιραστεί λογικά. Εμείς θα πάρουμε το μεγάλο μέρος, οι Τούρκοι θα πάρουνε το μικρό. Και περίπου θα έχουμε συμφωνήσει και θα αφήσουμε το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης να χαράξει τη γραμμή. Ο εναέριος χώρος, τα 10 μίλια, είναι τρέλα, ελληνική τρέλα. Δεν έχουμε κανέναν λόγο. Όσον αφορά τα σχέδια πτήσεως, είναι αστείο να λέμε ότι ζητούμε από τους Τούρκους σχέδια πτήσεως όταν οι Αμερικανοί δεν δίνουν. Κανένας δεν δίνει. Γιατί να δίνουν οι Τούρκοι δηλαδή; Δεν το καταλαβαίνω. Και γιατί πρέπει εμείς να σταματούμε τα τουρκικά αεροπλάνα; Είναι τρελό αυτό που κάνουμε, είναι εγκληματικό αυτό που κάνουμε. Υπάρχει μεγάλη δυνατότητα να συμφωνήσουμε. Δεν υπάρχουν διαφορές".

Λόγια που δύσκολα διατυπώνει φυσικά πολιτικός εν ενεργεία, αλλά που μπορούν και πρέπει να μας προβληματίσουν.

Τι υπονοεί ή αφήνει να εννοηθεί, ή τι κρύβεται πίσω από τις σκέψεις του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη; Νομίζω μια προφανής αλήθεια.

Οτι δηλαδή μπορεί στις περισσότερες των περιπτώσεων -όχι όμως όλες...- οι ελληνικές θέσεις να βασίζονται σε στερεά νομικά επιχειρήματα, στο Διεθνές Δίκαιο, η "αυταρχική Τουρκία" του Ερντογάν μπορεί να ακολουθεί μια εν πολλοίς αυθαίρετη και επεκτατική πολιτική, αλλά είναι επίσης σαφές ότι καμία λύση δεν μπορεί να υπάρξει, αν δεν ληφθούν υπ' όψιν και τα συμφέροντα και της άλλης πλευράς. Έτσι είναι οι διεθνείς σχέσεις. Δεν είναι δικαστήριο. Δεν καταθέτεις δικόγραφα. Στη ζυγαριά μπαίνουν και η πολιτική και η ισορροπία δυνάμεων.

Έτσι δεν συνέβη, άλλωστε, και με τα γειτονικά Σκόπια; Η ισχυρή Ελλάδα, χάρη στα όπλα που διέθετε -το βέτο για το ΝΑΤΟ και την ευρωπαϊκή προοπτική της γειτονικής χώρας-, επέβαλε στους γείτονες την αλλαγή της ονομασίας.

Η σημερινή κρίση για τους φυσικούς πόρους στην κυπριακή ΑΟΖ, που οδήγησε την Άγκυρα στην προφανώς τελείως παράνομη συμφωνία με τη Λιβύη, οφείλει να μας οδηγήσει σε έναν αναστοχασμό και για τις δικές μας ευθύνες, για το αδιέξοδο στο οποίο έχουμε οδηγηθεί.

Όταν Αθήνα και Λευκωσία απέρριπταν το σχέδιο Ανάν για τη λύση του Κυπριακού, οι πολιτικές ηγεσίες είχαν ξεχάσει τα λόγια του σοφού Γλαύκου Κληρίδη. "Ούτε ένα τενεκούδι πετρελαίου εν θα φκάλωμεν", είχε πει, αν δεν προηγηθεί η λύση του εθνικού θέματος της Κύπρου. Τα λόγια του ξεχάστηκαν...

Η Λευκωσία ακολούθησε μια ευφυή πολιτική διεθνών συμμαχιών, μια πονηρή πολιτική εκχώρησης δικαιωμάτων σε ξένες πολυεθνικές εταιρείες εξορύξεων, έδωσε και κάτι κούφια υποσχέσεις στους Τουρκοκύπριους για ένα ταμείο που θα πηγαίνουν, λέει, τα έσοδα από την εκμετάλλευση του φυσικού αερίου, και στο τέλος... ο Ερντογάν έστειλε τις φρεγάτες. Κι εμείς ονειρευόμαστε τώρα ότι ο Μακρόν θα δώσει τη λύση. Αστεία πράγματα.

Ξαναγυρίζω, πριν οι διάφοροι υπερπατριώτες με κατηγορήσουν για ενδοτισμό, στα λόγια του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη: "Το πρόβλημα της εμπιστοσύνης είναι

πολύ βασικό με τους Τούρκους. Πρέπει να κουβεντιάσουμε ειλικρινά και να καταλάβουμε και τα δικά τους τα προβλήματα και τις δικές τους τις ανάγκες".

Αν φυσικά θέλουμε λύσεις.

Υ.Γ.: Από την αφήγηση του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη προκύπτει ότι ο πρώην πρωθυπουργός ήταν οπαδός της προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών. Μια πολιτική που υποστήριζε και ο Κώστας Σημίτης, αλλά εγκαταλείφθηκε από την κυβέρνηση Καραμανλή, λόγω του πιθανού πολιτικού κόστους ενός συμβιβασμού.

Συνέχεια στη σελίδα του βιβλίου: <http://bit.ly/2PLeKnO>